

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
HOTĂRÂREA din 10 iunie 1996

în cauza Pullar c. Regatului Unit (1)
(cererea nr. 22399/93)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului întrunită, în conformitate cu Articolul 43 din Convenție Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului („Convenția”) și cu dispozițiile relevante ale Regulamentului Curții A (2), în Cameră formată din judecătorii:

dl R. Ryssdal, președinte,
dl. F. Gölcüklü,
dl N. Valticos,
dl A. Spielmann,
Sir John Freeland,
dl M.A.Lopes Rocha,
dl L. Wildhaber,
dl J. Macarczyk,
dl K. Jungwiert

și, de asemenea dl H. Pertzold, grefier, și dl P.J. Mahoney, grefier adjunct,
după deliberarea care a avut în camera de consiliu, la data de 24 ianuarie și 20 mai 1996,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această ultimă dată:

Notă de la Grefier:

1. Cazul are numărul 20/1995/526/612. Primul număr indică poziția cazului pe lista cazurilor deferite în anul relevant, iar al doilea număr indică anul în care cazul a fost deferit Curții. Ultimele două numere indică, respectiv, poziția cazului pe lista cazurilor înaintate Curții de la înființarea acesteia și pe lista respectivelor cereri către Comisie.
2. Regulamentul A se aplică la toate cazurile deferite Curții înainte de intrarea în vigoare a Protocolului nr. 9 (P9) și ulterior numai cazurilor care vizează statele angajate în acest Protocol (P9). Ele corespund Regulamentului care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1983, amendat ulterior cu câteva ocazii.

PROCEDURA

1. Cazul a fost deferit Curții de către Comisia Europeană a Drepturilor Omului („Comisia”) la 1 martie 1995, în termenul de trei luni prevăzut de articolului 32 § 1 și articolului 47 din Convenție. La origine se află plângerea (nr. 22399/93) introdusă împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, prin care Comisia fusese sesizată în temeiul articolului 25 de către un cetățen britanic, dl Robert Pullar, la data de 26 mai 1993.

Cererea Comisiei face trimitere la dispozițiile articolelor 44 și 48 și la declarația prin care Regatul Unit a recunoscut jurisdicția obligatorie a Curții (articolul 46). Obiectul plîngerii a fost obținerea unei decizii prin care să se stabilească, dacă în funcție de situația de fapt, statul pârât a încălcat exigențele articolului 6 din Convenție.

2. Ca urmare a anchetei desfășurate în conformitate cu Regula 33 §3 (d) din Regulamentul Curții A, reclamantul și-a exprimat dorința de a participa la audiere în fața Curții și a desemnat un

7. La 13 iulie 1992, dl Pullar și un alt membru al consiliului regional au fost aduși în fața tribunalului local Perth fiind acuzați de încălcarea articolului 1(1) din legea din 1889 privind corupția organismelor publice. S-a invocat faptul că ei au propus dlui John Maclean, un partener într-o firmă de arhitectură și dlui Alastair Cormack, un partener într-o firmă topografică, în schimbul unui rmunerări, de a-și exercita influența asupra consiliului regional și de a vota în favoarea unei cereri de obținere a unui permis de planificare, aceste persoane fiind martorii principali ai acușării.

8. Unul din cetățenii convocați în calitate de jurați potențiali la tribunalul local din Perth în ziua judecării dlui Pullar era dl Brian Forsyth, un angajat subaltern la firma dlui McLaren, care avea un personal de cincisprezece angajați în total. El a fost angajat la această firmă la 30 aprilie 1990, iar la 10 iulie 1992 fusese notificat de rezilierea contractului de muncă începând cu data 7 august 1992.

9. Dl Forsyth și dl McLaren au venit împreună la tribunal. Nici unul din ei nu știa că dl Forsyth ar putea fi selectat în calitate de jurat în procesul dlui Pullar, cu toate că ambii știau că dl McLaren trebuia să depună mărturii în acest proces.

Când dl Forsyth a realizat faptul că a fost inclus în grupul potențialilor jurați care ar putea fi selectați pentru procesul dlui Pullar, el a informat greșierul despre angajarea sa la firma dlui McLaren. Greșierul l-a întrebat dacă îl cunoaște pe dl Pullar sau pe co-acuzat, sau dacă deține alte informații relativ la circumstanțele cauzei. Răspunsul dlui Forsyth fiind negativ, greșierul a permis inscrierea numelui lui pe lista juraților potențiali și nu a informat judecătorul care urma să prezideze procesul, avocatul fiscal care trebuia conducă acuzarea sau avocații apărării despre conversația întreținută cu dl Forsyth.

10. Dl Pullar și co-acuzatul lui au pledat nevinovați și, respectiv, greșierul a selectat jurații prin tragerea la sorți în public (a se vedea, în continuare, paragraful 19). Numele dlui Forsyth fiind printre cele alese, el a fost înscris pe lista juraților și deferit jurământului împreună cu ceilalți jurați. Apărării i s-a prezentat lista cu numele, adresele și profesia juraților, fără a menționa coordonatele patronilor lor. (a se vedea paragraful 19 de mai jos). Judecătorul nu i-a întrebat pe jurați dacă există vre-un motiv pentru care ei nu trebuie să participe la proces. În 1992, în practică judiciară nu exista o regulă generală la acest capitol (a se vedea în continuare paragraful 21).

11. La un interval de o oră de la începutul procesului, dl McLaren a privit în sala tribunalului și l-a văzut pe dl Forsyth pe banca juraților. Atunci, el l-a informt pe greșier de legăturile lui cu juratul menționat. Greșierul a afirmat că înainte de proces dl Forsyth a negat existența unor legături reprezentanții apărării și deținerea unor informații privind circumstanțele cauzei. Greșierul s-a întors în sala de audiere și, din nou, nu a informat judecătorul, avocatul fiscal sau avocații apărării de cele întimplate.

12. Dl McLaren și dl Cormack ambii au declarat că cei doi acuzați le-au solicitat bani, această declarație constituind unica probă în acest sens. În intervenția sa finală, consilierul, care acționa din partea co-acuzatului dlui Pullar, a solicitat juraților să comunice tribunalului dacă cineva dintre jurați îi cunoaște personal pe domnii McLaren sau Cormack, dar dl Forsyth nu s-a pronunțat la acea etapă.

La sfârșitul procesului judecătorul a intructat jurrații că datoria lor era de a evalua în mod dispropoțional credibilitatea tuturor martorilor audiați. Ei au fost atenționați că orice persoană acuzată este prezumată nevinovată și că acuzarea trebuie să dovedească acuzația adusă fără a lăsa

loc oricăror îndoieli rezonabile. Suplimentar, jurații au fost informați că pentru a pronunța o condamnare sunt necesare probe conclusive, provenite din două sau mai multe surse.

13. La 17 iulie 1992, ambii acuzați au fost declarați vinovați de majoritatea de cincisprezece jurați. La 6 august 1992 ei au fost condamnați la douăsprezece luni de privațiune de libertate și la pierderea dreptului de a exercita o funcție publică pe parcursul unei perioade de cinci ani de la data pronunțării sentinței.

B. Recursul

14. Avocații dlui Pullar au aflat despre relația dintre dl Forsyth și dl McLaren după pronunțarea verdictului. Ei au notificat în scris procuratura cu privire la acest subiect la 22 iulie 1992 și, ulterior, au făcut recurs împotriva condamnării și sentinței pronunțate la Înalta Curte de Justiție, invocând, printre altele, că judecătorul era obligat să instruceze jurații înainte de începerea procesului că ei sunt obligați să informeze tribunalul dacă cunosc personal pe oricare din persoanele citate în actul de acuzare și că participarea dlui Forsyth la deliberări și votul juriului a constituit o eroare judiciară.

15. Când a primit scrisoarea avocaților din 22 iulie, procuratura publică a obținut o declarație de la dl McLaren, un extras din declarația suna astfel:

„Pot confirma că Brian Forsyth nu a lucrat asupra proiectului de dezvoltare A85 (cu alte cuvinte, obiectul procesului), de asemenea, nu am avut nici un motiv de a discuta aceasta cu el... Am discutat proiectul cu colegii mei, dar nu cred că ar fi existat vreun motiv pentru care ei să-l discute cu Brian Forsyth, care era un angajat subaltern în firma mea.

Nu am discutat cu Brian Forsyth despre alegația împotriva dlui Pullar și co-acuzatul lui, deși o anumită informație era publicată în ziare și nu am nici un dubiu că această informație a constituit subiectul de discuție între angajații oficiului.”

Inițial, procuratura nu intenționa să prezinte declarația în fața Curții Supreme. Oricum, în prima zi a audierii în apel a devenit limpede că textul conținea mai multe detalii decât cele cunoscute de către avocatul dlui Pullar. Prin urmare, a fost luată decizia de a pune la dispoziția magistraților Curții Supreme textul declarației. Parchetul a adresat, de asemenea, o copie a declarației avocatului dlui Pullar și co-acuzatului lui în prima zi de audiere în apel. Ultimii nu a avut posibilitatea de a supune unui interogatoriu contradictoriu pe dl McLaren pe parcursul procedurii de apel, dar nu au obiectat împotriva utilizării declarației și nu au contestat veridicitatea informației. (a se vedea, în continuare, paragraful 23).

16. Apelul a fost examinat/audiat la 5 și 12 februarie 1993 și respins la 26 februarie 1993 .

Lordul Hope, președintele secțiunii penale a Curții Supreme, a menționat că greșierul era obligat să aducă la cunoștința judecătorului despre legătura dintre dl McLaren și dl Forsyth, și că dacă el ar fi procedat astfel, dl Forsyth ar fi fost probabil scutit de obligațiune în conformitate cu prevederile capitolului 133 din Legea privind Procedura Penală (Scoția) din 1975, deoarece exista o cauză pentru a face o obiecție de către apărare în conformitate cu capitolul 130 (4) din aceeași lege (a se vedea în continuare paragraful 20). Oricum, o simplă suspectare că un jurat a fost influențat/părtinitor nu era suficient pentru a justifica anularea verdictului. Era necesar de a dovedi că, de fapt, a avut loc o eroare judiciară. Nu existau probe care ar demonstra că dl Forsyth știa ceva despre circumstanțele infracțiunilor pretinse, și în orice caz, nu se poate pretinde că el ar fi ignorat pobe și instrucțiunile judecătorului și avotat, sfidând jurământul depus, în baza unor prejudecii personale.

Cu toate acestea, Lordul Hope a emis un număr de recomandări practice cu scopul evitării repetării unei situații similare (Pullar v. Her Majesty's Advocates (1993) Scots Criminal Case Reports 514 - a se vedea în continuare paragraful 21).

17. Dl Pullar a fost imediat încarcerat la închisoarea de la Saughton și a fost obligat de a-și da demisia din poziția deținută în consiliu. El a fost pus în libertate la 1 octombrie 1993

II . DREPTUL INTERN APLICABIL

A. Juriul

18. La toate procesele penale din Scoția, un juriu alcătuit din cincisprezece bărbați și femei necalificați din punct de vedere juridic au rolul de a decide asupra ansamblului chestiunilor de fapt, inclusiv credibilitatea și fiabilitatea probelor. Datoria primară a judecătorului care prezidează este de a instrui juriul cu privire la dreptul aplicabil. Juriul poate pronunța sentința printr-o majoritate simplă.

19. Articolul 3 din Legea cu privire la jurați (Scoția) din 1825 prevede ca menținerea listelor cu bărbații și femeile care pot să fie calificați și pasabili de a exercita funcția de jurat.

Pentru fiecare zi în care este programată să aibă loc o audiere la tribunalul local, grefierul tribunalului întocmește din aceste liste o „ listă a juraților„ care conține numele, adresele și profesia juraților potențiali. Persoanele incluse în această listă sunt, ulterior, solicitate să se prezinte la tribunal la începutul ședinței.

În această zi, în conformitate cu articolul 129 din legea din 1975 cu privire la procedura penală din Scoția, grefierul tribunalului incrie pe niște buletine separate numele fiecărei persoane de pe listă de assize care este prezentă la tribunal. Apoi, el introduce toate buletinele într-un vas de sticlă sau într-o cutie și, în cazul în care acuzații pledează nevinovați, selectează cincisprezece nume la întâmplare prin extragerea fișelor din vas. Această procedură este derulată în public în prezența acuzaților și a avocaților acuzației și apărării, iar apărarea primește informații detaliate incluse în lista de assize cu privire la fiecare din jurații selectați.

20. Articolul 130 (1) din legea adoptată în 1975 autorizează apărarea și acuzarea în orice proces de a recuza trei jurați la momentul selectării, fără a indica motivele. În plus, fiecare parte la proces poate contesta selectarea unui jurat invocând un motiv special. Tribunalul, de asemenea, poate recuza oricare jurat la orice etapă a procesului (articolul 133 din legea din 1975).

Curtea Supremă de Justiție a decis că un jurat poate fi recuzat numai în baza unor motive personale clare, spre exemplu dacă el era personal implicat în cauză sau dacă deține legături apropiate cu una din părțile la proces sau cu unul din martori. (M. v. Her Majesty's Advocates (1974) Scots Law Times (Notes) 25).

În virtutea articolului 134 din Legea din 1975, un proces poate continua în prezența a unui juriu alcătuit dintr-un număr mai mic de cincisprezece jurați, fără a depăși limita de doisprezece jurați.

21. Anterior apelului dlui Pullar, nu exista o procedură standard în dreptul scoțian sau practică care să faciliteze stabilirea existenței unor motive în baza cărora un jurat potențial să fie recuzat. În decizia adoptată în cazul Pullar c. Avocatului Magestății Sale în 1993 (Rapoartele privind cazurile penal din Scoția nr 514), Curtea Supremă a Justiției a furnizat directive privind măsurile care trebuie luate în viitor pentru a evita riscul de prejudiciere a acuzatului. În special, ea a sugerat ca potențialilor jurați care se prezintă la tribunal să le comunice numele acuzaților, a reclamantului și a roicării alte persoane citate în actul de acuzare; că judecătorul de fond să aibă

posibilitatea de a solicita juraților să-i comunice dacă există vre-un motiv pentru care acestea nu pot să exercite funcția de jurat; și că toți membrii personalului judiciar care dețin informații care ar sugera că un jurat personal cunoaște cazul sau ar putea fi suspectat de parțialitate, este obligat să aducă aceasta la cunoștința judecătorului imediat.

B. Cu privire la interzicerea investigării deliberărilor juriului.

22. Articolul 8 paragraful 1 din legea adoptată în 1980 privind reforma dreptului în Scoția (dispoziții speciale) prevede:

„... constituie o ofensă la adresa curții intenția de a obține, divulga sau solicita orice detalii privind declarațiile făcute, opiniile exprimate, argumentele avansate sau voturile exprimate de către membrii unui juriu pe parcursul deliberărilor în orice instanță de judecată...”

C. Admisibilitatea mărturiilor scrise

23. Există un principiu general în dreptul scoțian conform căruia o declarație scrisă care reproduce depozițiile unui martor („interogatoriu preliminar a martorului”), fiind o mărturie indirectă, nu este admisibilă în calitate de depoziție de martori, cu excepția unor circumstanțe limitate, dintre care una nu se aplică în speță. Oricum, în cadrul unei proceduri de apel în fața Curții Supreme de Justiție, Curtea poate proceda în baza unei declarații scrise care vizează faptele cauzei, în cazul în care conținutul declarației nu este contestat de oricare din părțile la proces și poate evidenția obiectul apelului.

PROCEDURA ÎN FAȚA COMISIEI

24. În plîngerea înaintată Comisiei la data de 26 mai 1993 (nr. 22399/93), dl Pullar s-a plîns că nu a beneficiat de un proces echitabil condus de către o instanță imparțială, invocînd încălcarea articolului 6 paragraful 1 din Convenție, și că a fost privat de posibilitatea de a contesta depozițiile martorului care au fost prezentate Înaltei Curți, ceea ce a constituit încălcarea articolului 6 paragraful 3 (d).

25. La 29 iunie 1994 Comisia a declarat cererea admisibilă. În raportul său din 11 ianuarie 1995 (articolul 31), Comisia a exprimat în unanimitate opinia că a avut loc violarea articolului 6 paragraful 1 din Convenție și a conchis cu douăsprezece voturi la unu că era necesar de a examina dacă a avut loc violarea articolului 6 paragraful 3 (d). Textul integral al opiniei Comisiei și a opiniei dizidente este anexat la prezenta hotărîre¹.

DECLARAȚIILE FINALE CĂTRE CURTE

26. La audierea din 22 ianuarie 1996, Guvernul și-a menținut argumentele învocate în memoriul său, invitînd Curtea să hotărască în cazul de față că nu a avut loc încălcarea articolului 6 paragraful 3 (d) din Convenție.

27. Cu aceeași ocazie, reclamantul și-a menținut solicitarea adresată Curții, enunțată în memoriul său, de a hotărî că a existat o încălcare a articolului 6 paragraful 1 și 3 (d) și de a acorda justa satisfacție în conformitate cu articolul 50 din Convenție.

¹ Note ale Grefierului: Din motive practice, această anexă nu va apărea decât în versiunea publicată a hotărîrii (Rapoartele cu privire la Hotărîri și Decizii 1996 III), dar o copie a raportului Comisiei este disponibil la arhivă

ÎN DREPT

ÎNCĂLCAREA RECLAMATĂ A ARTICOLULUI & DIN CONVENȚIE

A. Articolul 6 paragraful 1 examinat separat

28. Dl Pullar s-a plîns că prezența în juriu a dlui Forsyth, angajatul unui din martorii cheie a acuzării, a însemnat că cazul său nu a fost audiat de către „o instanță independentă și imparțială” în sensul articolului 6 paragraful 1 din Convenție, care prevede:

„Orice persoană are dreptul la judecată în mod echitabil... de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege... care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa...”

Această revendicare a fost contestată de către Guvern, dar acceptată de către Comisie

29. În primul rând, Curtea notează că era incontestabil faptul că prezentul caz viza fondul unei „acuzații în materie penală” și că articolul 6 paragraful 1 era, prin urmare, aplicabil. În mod similar, era incontestabil faptul că juriul care l-a condamnat pe dl Pullar era parte a unui „tribunal” în sensul aceluiași articol 6 paragraful 1. (a se vedea hotărîrea în cazul Holm c. Suediei din 25 noiembrie 1993, Seria A nr. 279-A).

Prin urmare, urmează să se decidă numai dacă juriul a constituit un tribunal „independent și imparțial”. Curtea a susținut opinia Comisiei conform căreia conceptele de independență și imparțialitate și strîns legate, dar în acest caz este mai adecvat de a examina plîngerile reclamantului în raport cu imparțialitatea.

30. Conform jurisprudenței Curții, există două aspecte a exigenței imparțialității enunțată în articolul 6 paragraful 1. În primul rând, tribunalul trebuie să fie imparțial în mod subiectiv, adică nici un membru al tribunalului nu trebuie să manifeste prejudiciu personal sau favorizare. Imparțialitatea personală trebuie prezumată decît dacă există o probă a contrariului. În al doilea rând, tribunalul trebuie de asemenea să fie imparțial din punct de vedere obiectiv, adică, el trebuie să ofere suficiente garanții pentru a exclude în această privință orice dubiu legitim (a se vedea, spre exemplu, hotărîrea în cazul Fey c. Austriei din 24 februarie 1993, Seria A nr. 255 – A, p. 12, paragraful 28).

31. Cît privește primul aspect, reclamantul a admis că nu există probe disonibile care ar demonstra imparțialitatea personală din partea juratului, dlui Forsyth. Oricum, el a solicitat Curții să renunțe în speța la prezumția imparțialității subiective în baza efectelor juridice combinate a articolului 8 din legea din 1980 privind reforma dreptului scoțian (dispoziții diverse), care, potrivit reclamantului, interzic orice investigarea a deliberărilor care au avut loc în sala de ședințe a juraților (a se vedea paragraful 22 de mai sus). Si faptul că jurații în Regatul Unit, precum și în alte țări, nu motivează verdictul adoptat. În rezultat, reclamantul nu a dispus de mijloace practice sau juridice prin intermediul cărora aceasta ar fi putut aduce dovezi în spriginul refutării prezumției.

Guvernul a susținut că prezumția imparțialității personale trebuie să se aplice în speță în mod echitabil. Comisia a accepta această opinie, dar a menționat că un accent suplimentar trebuie să fie pus pe existența unor garanții obiective în cazuri similare cu cel în litigiu în care nu ar fi în mod general posibil de a aduce dovezile posibile în refutarea prezumției.

32. Principiul conform căruia un tribunal va fi prezumat de a fi liber de prejudecata personală sau paritate este de mult timp stabilit în jurisprudența Curții (a se vedea, spre exemplu, hotărîrea în cazul *Le Compte, Van Leuven și De Meyere c. Belgiei* din 23 iunie 1981, seria A nr. 43, p. 25, paragraful 58). El reflectă un element important a preeminenței dreptului, și anume că verdictul tribunalului trebuie să fie definitive și obligatorie, cu excepția dacă este casată de o instanță superioară în baza depistării unor neregularități sau lipsei de justete. Acest principiu trebuie să se aplice în mod echitabil tuturor formelor de tribunal, inclusiv juraților (a se vedea hotărîrea *Holm* menționată anterior).

Deși în unele cazuri, în special în prezentul caz, ar putea fi destul de dificil de a dobîndi probe pentru a refuta prezumția, trebuie să se țină cont de faptul că exigența imparțialității obiective furnizează o altă garanție semnificativă.

33. Cît privește cea de-a doua exigență, reclamantul a afirmat că circumstanțele care au anticipat selectarea dlui Forsyth în calitate de jurat în cazul lui ar putea determina un observator obiectiv să pună la îndoială imparțialitatea tribunalului.

În favoarea acestei afirmații el a făcut trimitere la faptele conform cărora atît dl Forsyth cît și dl McLaren erau suficient de mult preocupați de relația lor încât s-o aducă la cunoștința grefierului tribunalului (a se vedea paragrafele 9 și 11 de mai sus) și Curtea Supremă a confirmat că, în cazul în care legătura era cunoscută de către judecător în decursul procesului, dl Forsyth probabil ar fi fost revocat din juriu (a se vedea paragraful 16 de mai sus). Astfel, apărarea a fost privată de dreptul de a obiecta împotriva prezenței dlui Forsyth datorită inacțiunii grefierului tribunalului nu a informat personale adecvate.

În continuare, era rezonabil de a presupune că dl Forsyth a creat o opinie despre credibilitatea afirmațiilor dlui McLaren înainte de proces, deoarece a lucrat în aceeași firmă cu acesta. Suplimentar, Dl Pullar „ar fi fost subiectul de discuții în cadrul biroului” (a se vedea paragraful 15 de mai sus).

34. Comisia de asemenea consideră că existau motive justificate care pun la îndoială imparțialitatea tribunalului. Ea a estimat semnificativ faptul că dl Forsyth probabil ar fi fost revocat din juriu dacă judecătorul ar fi știut de legătura acestuia cu dl McLaren. Ea de asemenea a admis argumentul reclamantului că un observator obiectiv ar fi presupus că dl Forsyth îl cunoștea mai mult de ocazional pe dl McLaren, după ce a lucrat la aceeași firmă pentru doi ani. Cu toate că, dl Forsyth era numai unul din cei cincisprezece jurați, influența lui ar fi putut să fie decisivă și el ar fi putut considera inacțiunea grefierului drept o permisiune implicită de a se baza pe cunoștințele anterioare.

35. Guvernul a susținut că faptul că dl Forsyth a lucrat în aceeași companie ca și dl McLaren nu ar fi fost suficient pentru a pune la îndoială în mod legitim imparțialitatea tribunalului. Trebuie să se țină cont de faptul că dl Forsyth ocupa o poziție inferioară în companie, nu a lucrat asupra proiectului în litigiu și, potrivit celor comunicate grefierului tribunalului, nu-l cunoștea personal pe cei doi acuzați și nu deținea informații privind circumstanțele cauzei (a se vedea paragraful 9 de mai sus).

Mai mult decît atît, dl Forsyth era unul din cei cincisprezece jurați. Fiecare din acești jurați au depus jurămîntul de a adopta un verdict în funcție de probele prezentate la proces. La încheierea procesului, judecătorul le-a solicitat să adopte verdictul fondat pe mărturiile audiate și a precizat că mărturiile provenite din două sau mai multe surse trebuie să implice acuzatul în afara dubiilor rezonabile înainte ca un verdict de vinovăție să fie returnat (a se vedea paragraful 13 de mai sus).

Nu exista vre-un motiv de a considera că dl Forsyth sau oricare din jurați ar fi neglijat jurământul lor sau instrucțiunile judecătorului.

36. În opinia Curții, în nici un caz nu este decisiv faptul că, după cum a observat Înalta Curte de Justiție (a se vedea paragraful 16 de mai sus), judecătorul l-ar fi probabil revocat pe dl Forsyth din juriu dacă ar fi știut de legătura acestuia cu dl McLaren. Este evident că președintele completului de judecată trebuie să asigure ca compoziția juriului să fie ireproșabilă, la momentul când aceasta încă este posibil, înainte sau pe parcursul procesului. Oricum, odată cu încheierea procesului și pronunțarea verdictului, a devenit esențială dacă prezența continuă a dlui Forsyth în componența juriului a constituit un defect suficient pentru a pune la îndoială în mod legitim imparțialitatea tribunalului.

37: Curtea a reamintit că îndoiala dlui Pullar privind imparțialitatea tribunalului s-a bazat pe faptul că unul din membrii juriului, dl Forsyth, a fost angajat de firma în care martorul acuzării, dl McLaren era partener. Este evident faptul că, acest tip de legătură ar putea cauza anumite îngrijorări din partea unei persoane acuzate (a se vedea mutatis mutandis, hotărîrea din 22 octombrie 1984 în cazul Sramek c. Austriei, Seria A nr. 84, p. 19-20, paragrafele 41-42). Oricum, punctul de vedere adaptat de acuzat cu privire la imparțialitatea tribunalului nu trebuie considerată ca fiind conclusivă. Ceea ce este decisiv este dacă dubiile lui pot fi considerate a fi justificate în mod obiectiv (a se vedea, spre exemplu, hotărîrea din 23 aprilie 1996 în cazul Remli c. Franței, Raporte privind Hotărîrile și Deciziile 1996-II, p. 574, paragraful 46.)

38. Principiul imparțialității este un element important în favoarea încrederii pe care instanțele de judecată trebuie să inspire într-o societate democratică (a se vedea hotărîrea Sramek mai sus menționată, p. 20, paragraful 42). Oricum, această nu derivă în mod necesar de la faptul că un membru al unui tribunal cunoștea personal unul din martorii într-o cauză va fi influențat în favoarea depozițiilor acestei persoane. În fiecare caz individual trebuie să se decidă dacă familiaritatea în litigiu este de așa natură și grad încât să indice lipsa imparțialității din partea tribunalului.

39. În speță, dl Forsyth, un angajat subaltern la firma dlui McLaren, nu a lucrat asupra proiectului care stă la baza acuzațiilor împotriva dlui Pullar și a primit avizul de rezervă cu trei zile înainte de începutul procesului (a se vedea paragrafele 8 și 15 de mai sus). În baza acestor fapte, nu este limpede că un observator obiectiv ar conchide că dl Forsyth ar fi fost influențat să-l creadă pe dl McLaren decât martorii apărării.

40. În plus, trebuie de luat în vedere faptul că tribunalul a oferit un număr de garanții importante. Este semnificativ că dl Forsyth era un membru din cei cincisprezece membri al juriului, toți di ei fiind selectați la sorți din populația locală. De asemenea, trebuie de reamintit că judecătorul a solicitat juraților să evalueze imparțial credibilitatea tuturor martorilor care au depus mărturie în fața lor (a se vedea paragraful 13 de mai sus), și că toți jurații să depună jurământul urmărind același scop.

41. Vizavi de aceste argumente, neliniștea dlui Pullar cu privire la imparțialitatea tribunalului care l-a judecat nu pot fi considerate ca fiind justificate din punct de vedere obiectiv.

În consecință, nu a avut loc încălcarea articolului 6 paragraful 1 din Convenție cu privire la prima plîngere a reclamantului.

B. Articolul 1 în combinație cu articolul 3

42. Reclamantul, de asemenea s-a plâns că declarația dlui McLaren care a fost pregătită/obținută de către procuratură înainte de audierea apelului (a se vedea paragraful 15 de mai sus), a fost prezentată Înaltei Curți de Justiție fără ca acesta să beneficieze de posibilitatea de a testa veracitatea prin interogatoriu sau interogatoriu încrucișat, în contradicție cu prevederile articolului 6 paragraful 3 din Convenție. Acest paragraf prevede:

„Orice persoană acuzată de o infracțiune are, în special, dreptul:

...

(d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării;”

Comisia a decis că nu era necesar de a examina această plângere, dat fiind că violarea articolului 6 paragraful 1 a fost constatată.

43. Guvernul a explicat că la momentul când declarația fusese prezentată avocatului dlui Pullar i-au fost oferite un număr de opțiuni. El ar fi putut obiecta împotriva acestei declarații care era examinată de către judecătorii Curții Supreme; el ar fi putut accepta faptul că ei trebuia să cunoască această declarație în timp ce rezerva poziția lui în raport cu exactitatea declarației; el ar fi putut solicita citarea dlui McLaren și a celorlalți martori de a depune mărturii în fața instanței sau ar fi putut cere desemnarea unui raportor care l-ar interoga pe dl McLaren și alții. Din moment ce avocatul a ales să nu facă uz de una din aceste opțiuni, reclamantul nu putea să se plîngă că nu a beneficiat de dreptul garantat de Convenție de a interoga martorii (a se vedea paragraful 15 de mai sus).

44. Cu toate acestea, reclamantul a susținut că declarația a fost prezentată Curții Supreme înainte de a avea posibilitatea de a o citi sau de a obiecta împotriva acesteia. (a se vedea paragraful 15 de mai sus).

45. Curtea a observat că garanțiile enunțate în paragraful 3 al articolului 6 constituie aspecte specifice ale dreptului la un proces echitabil garantate de paragraful 1. Pentru acest motiv, ea consideră adecvat de a examina această plângere sub rezerva celor două prevederi în combinație. (a se vedea hotărârea din 28 august 1992 în cazul Artner c. Austriei, Seria A nr. 242-A, p. 10. paragraful 19).

Deși, Curtea Supremă nu l-a audiat pe dl McLaren în persoană, el trebuia, în scopul articolului 6 paragraful 3 să fie considerat martor – un termen care poate fi interpretat în mod autonom-deoarece declarația lui scrisă se conținea în dosarul prezentat judecătorilor care au fost examinați de acestea. (ibid.).

46. Declarația dlui McLaren a fost recepționată de către procuratură cu scopul de a fi prezentată Înaltei Curți. Acest pas a fost făcut numai când a devenit clar că informația care se conținea în declarația în litigiu ar putea fi utilă magistraților la audierea apelului dlui Pullar (a se vedea paragraful 15 de mai sus). Această procedură a respectat prevederile dreptului intern care prevede că, în cadrul unei audieri a apelului în fața Curții Supreme, ea se poate baza pe declarația scrisă a unui martor în cazul în care conținutul acesteia nu este contestat de una din părțile la proces (a se vedea paragraful 23 de mai sus).

Cel mai important este că, Curtea a ținut cont de faptul avocatul reclamantului a dispus de un număr de posibilități când declarația a fost prezentată. Spre exemplu, el ar fi putut obiecta împotriva acesteia înainte ca ea să fie examinată de către judecători; menține poziția sa în ceea ce privește veridicitatea ei sau să-l citeze pe dl McLaren și alți martori de a depune mărturii atât în fața Curții Supreme cât și în prezența unui raportor numit de instanță. (a se vedea paragraful 23 și 43 de mai sus). Oricum, avocatul dlui Pullar a ales, la epoca faptelor, să nu ia nici o măsură

pentru a împiedica acceptarea declarației de către Înalta Curte (a se vedea paragraful 15 de mai sus). În aceste circumstanțe, nu se poate pretinde că reclamantul nu a beneficiat de drepturile garantate de articolul 6 paragraful 3 (d) drept consecință a manierei în care audierea apelului au fost derulată (a se vedea, mutatis mutandis, hotărârea din 23 februarie 1994 în cazul Stanford c. regatului Unit, Seria A nr. 282-A, p.11, paragraful 31).

Respectiv, Curtea declară că nu a avut loc violarea articolului 6 paragrafele 1 și 3 în combinație.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA

1. Decide, cu cinci voturi la patru, că nu s-a încălcat articolul 6 paragraful 1 referitor la componența juriului;
2. Hotărăște, în unanimitate, că nu s-a încălcat articolul 6 paragrafele 1 și 3 cu privire la depoziția prezentată Înaltei Curți de Justiție.

Redactată în limbile engleză și franceză și pronunțată la ședința publică la Palatul Drepturilor Omului din Strasbourg, la 10 iunie 1996.

Semnată:

Rolv RYSSDAL

Președinte

Herbert PETZOLD

Grefier

În conformitate cu prevederile 51 paragraful 2 din Convenție și articolul 53 paragraful 2 din Regulamentul Curții, opinia parțial dizidentă a dlui Ryssdal și a dlui Makarczyk, la care s-a alăturat dl Spielmann și dl Lopes Rocha este anexată la prezenta hotărâre.

OPINIA COMUNĂ PARȚIAL DIZIDENTĂ A JUDECĂTORILO RYSSDAL ȘI
MAKARCZYK, ÎMPĂRTĂȘITĂ DE JUDECĂTORII SPIELMANN ȘI LOPES ROCHA

În opinia noastră, a avut loc violarea articolului 6 paragraful 1 din Convenție.

Principalul punct în litigiu nu este imparțialitatea juratului, dlui Brian Forsyth, dar comportamentul organelor de judecată și incapacitatea lor de a-și exercita obligațiunea de a asigura selectarea adecvată a juriului.

Cînd a fost propus pentru a fi selectat în calitate de jurat în prezentul caz, dl Forsyth a procedat așa cum și era cazul înformîndu-l pe grefierul tribunalului de faptul că fusese angajat de către martorul acuzării, dl McLaren. Aici, grefierul a comis prima greșeală, care probabil a determinat comportamentul lui ulterior: el l-a întrebat pe dl Forsyth dacă în cunoștea personal pe acuzat sau dacă deținea informații relativ la circumstanțele cauzei și cînd dl Forsyth a dat un răspuns negativ, el, de fapt, a decis că acesta din urmă satisfacea condițiile de a exercita funcția de jurat. Oricum, după cum a indicat curtea de apel în mod clar, decizia cu privire la un astfel punct în litigiu vital trebuia să fie de latitudinea președintelui completului de judecată. Grefierul nu a informat judecătorul, parchetul însărcinat de acțiune în justiție sau avocații apărării de conversația cu dl Forsyth, astfel privînd avocații apărării de dreptul lor de a obiecta împotriva exercitării funcției de jurat. Ulterior, grefierul tribunalului din nou nu a informat nici un membru al completului de judecată de conversația cu martorul acuzării, dl McLaren, care l-a informat despre legăturile lui cu dl Forsyth.

Aceste probleme nu ar fi apărut dacă lista cu numele potențialelor jurați, care a fost pusă la dispoziția părților, ar fi conținut detalii privind locul de muncă sau dacă judecătorul ar fi întrebat jurații înscriși pe listă dacă ei cunoșteau vre-un motiv pentru care ei nu trebuie să participe la proces.

În apel, Lordul Hope, Președintele Înaltei Curți de Justiție, a recunoscut că greșierul trebuia să fi informat judecătorul despre legătura între dl McLaren și dl Forsyth și că, dacă ar fi procedat astfel, dl Forsyth ar fi fost cu siguranță revocat în conformitate cu articolul 133 din Legea privind procedura penală din 1975. Suplimentar, curtea a furnizat indicații privind măsurile care trebuie luate în viitor pentru a evita un astfel de risk de prejudiciere a acuzatului. Una din aceste măsuri era obligațiunea impusă personalului tribunalului de a informa președintele completului de judecată de orice circumstanță care sugerează că un jurat ar putea avea interese personale în cauză. În opinia noastră, această cobnstituie o recunoaștere implicită că în speță greșierul tribunalului nu a fost capabil să-și onoreze obligațiunile.

Este important de a nota faptul că juriul l-a condamnat pe dl Pullar, în majoritate și nu în unanimitate. Reclamantul ar fi putut în mod rezonabil considera că dl Forsyth a jucat un rol central în formarea acestei majorități.

Prin urmare, considerăm că reclamantul a fost în mod obiectiv justificat de a pune la îndoială imparțialitatea juriului care l-a condamnat, iar exigențele articolului 6 paragraful 1 din Convenție privind imparțialitatea tribunalului nu au fost satisfăcute.

Pe de altă parte, pentru motivele avansate de majoritatea curții, nu considerăm că a avut loc violarea paragrafului 3 a articolului 6.